

ваме на него, това ще рече да вѣрнимъ срѣща естественнѣй рядъ. А да видимъ, може ли да ся вѣрви срѣща естество-то!

Языкь-тъ е само едно срѣдство, така да речемъ, орждіе, за да неказваме, да прѣподаваме въ него мысли-ты си единъ другому словесно или писмено. Като е така, то или единъ языкь да употрѣбимъ за това или другъ, все едно е. Обаче кога да кажемъ нѣкому нѣчто, что-то мыслимъ, ако му говоримъ на языкь, кой-то мы добрѣ знаемъ и той добрѣ разумѣва, то по-лесно шемъ му дадемъ да разбере. Напротивъ колко-то мы по-слабо знаемъ единъ языкь, толкова по-мѣтно си разбираме единъ другому, что казваме. А за да знае человекь единъ языкь и да може да си искаже съ него мысли-ты или да разумѣе, что говори другъ нѣкой, треба да знае не само рѣчи-ты на той языкь, а и начина, по кой-то тыя ся соединявать, та да покажѣтъ нѣкаквѣ мысль. Рѣчи-ты наредяны безъ опредѣленѣ связи не показва никаквѣ мысль. А въ всичкы-ты языци рѣчи-ты не са соединявать еднакво, за да покажѣтъ мысли. Всякой языкь си има особенъ начинъ, по-кой-то соединява рѣчи-ты за въ слово. Въ Црковно-Славянскѣй языкь рѣчи-ты сѣ Българскы, а начинъ-тъ, по кой-то сѣ соединены, за да покажѣтъ мысли, е чисто Еллини-